

ΔΗΜΟΦΩΣΗ

ΕΤΟΣ 21ο | ΤΕΥΧΟΣ **94** | ΙΟΥΛΙΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Σύλλογος Ποιοτικής & Πολιτιστικής
Αναβάθμισης Δυτικής Αττικής
“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ”
ΕΚΔΟΤΗΣ
Παναγιώτης Δημητρούλης
(Κιν.: 6977.781.753)
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΜΕΛΩΝ/ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Κοροπούλης Βασίλης
Κοροβέση Ελένη
Παπαϊωάννου Παναγιώτης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ
Λαϊνάς Παναγιώτης -
Μποχάρτζας Γεώργιος
ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Κωνσταντίνα Πέππα
Τηλ./Fax: 210.55.58.291

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Μήτσου - Τσιάμη Κατερίνα
Πτυχ. Τεχνολόγος Γραφικών Τεχνών

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης Οκτωβρίου 3, 196 00
Μάνδρα Αττικής
Τηλ.: 6977.781.753
www.dimofon.gr
e-mail: info@dimofon.gr

Ο “ΔΗΜΟΦΩΝ” ανταλάσσεται με
όλα τα έντυπα πολιτιστικού περιεχομένου.

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων
που τα υπογράφουν.
Επιτρέπεται η τμηματική ή ολική αναδημοσίευση
άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναγράφεται η
πηγή τους.
Η ύλη για το τεύχος “έκλεισε” στις 25/09/2020.

ΕΤΟΣ 21^ο
ΤΕΥΧΟΣ **94**

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020

Στη μνήμη του Γιάννη Καλομενίδην (08/01/1945 - 15/08/2020)

εν γράφω αυτές τις γραμμές για λόγους “κοινωνικούς”, γιατί “πρέπει να γράψω κάτι για τον εκλιπόντα”, γιατί “έτσι κάνουν όλοι”. Όχι! Γράφω, από καρδιάς, γιατί το νοιώθω, γιατί έχω ανάγκη να το κάνω.

Γιατί ο **Γιάννης Καλομενίδης** ήταν κάτι παραπάνω από συνεργάτης του Συλλόγου: Μας συμπαραστάθηκε, με όποιον τρόπο μπορούσε, ήδη από τα πρώτα μας βήματα...

Και για μένα προσωπικά ήταν, με την πείρα του, με την κρίση του, με τη σωφροσύνη του, με τη σοφία του, ένας σύμβουλος αναντικατάστατος, ένας φίλος “καρδιακός”, όποτε τον χρειάστηκα, όποτε έκρινε ότι πρέπει να μου μιλήσει με δική του πρωτοβουλία.

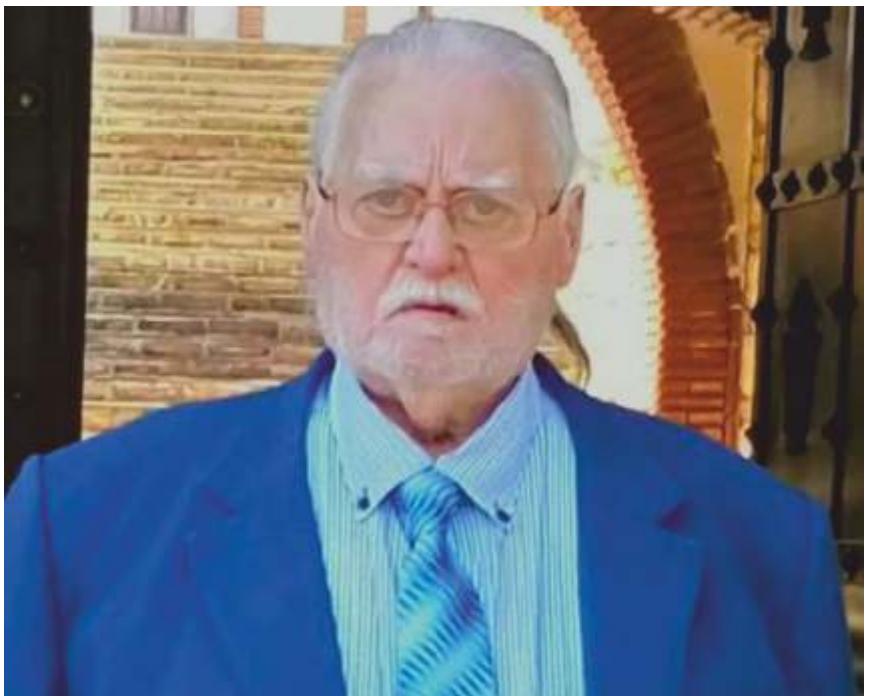
Νοιώθω ότι “χρωστάω” τόσο πολλά σ' αυτόν τον άνθρωπο. Ίσως γι' αυτό δυσκολεύομαι να γράψω περισσότερα, επούτες τις στιγμές: γιατί οι λέξεις δεν είναι ικανές, νομίζω, να εκφράσουν τη θλίψη μου...

Καλό Παράδεισο!

**Παναγιώτης Δημητρούλης
Πρόεδρος του Δ.Σ**

Υ.Γ.-1: Στην μνήμη του Γιάννη Καλομενίδην ο Σύλλογος κατέβαλε το ποσό των πενήντα ευρώ για ενίσχυση των έργων του “Κέντρου Αγάπης Ελευσίνας «ΦΩΛΙΑ».

Υ.Γ.-2: Ως Σύλλογος υποσχόμαστε ότι, αργά ή γρήγορα, θα εκδώσουμε και ένα βιβλίο στη μνήμη του ίδιου.

‘Ανθρωποι. Χωρίς “ημερομνία λήξεως”

“**A**

νάλωση μέχρι...”

“Best before...”

“Μετά το άνοιγμα διατηρείται στο ψυγείο για ... μέρες”

Τα παραπάνω αφορούν σε όλα τα αναλώσιμα προϊόντα. Ακόμα και αυτά “από το

πάνω ράφι” που λένε... Σε όλα ανεξαιρέτως [εκτός, ίσως, από ελάχιστα, κατά πως λένε οι ειδικοί: μέλι, ζάχαρη, αλάτι... παρότι πλέον, ακόμα και σ' αυτά, βρίσκεταις “ημερομνίες λήξεως”] είτε σε μεταλλικές κονσέρβες, είτε σε χάρτινα κουτιά, είτε σε γυάλινα βαζάκια.

Κοιτάζω γύρω μου. Κοιτάζω και στον καθρέφτη. Και αποφαίνομαι. Κατηγορηματικά: “Οχι, δεν υπάρχει πουθενά τέτοια ένδειξη, τέτοια επισήμανση”. Κι ας πρόκειται για την καλύτερη, για την πιο πολύτιμη συσκευασία: **για το ανθρώπινο σώμα.**

Αναλώσιμοι... Για σκέψου! Είμαστε όλοι αναλώσιμοι.

Ζωή. Ζωή ακριβή, πολύτιμη. Μα, καλώς ή κακώς, ευτυχώς ή δυστυχώς, με ημερομνία λήξεως. Απροσδιόριστη. Δυστυχώς. Ή, άραγε, ευτυχώς;...

“Τι δεν θα έδινα για να ήξερα το πότε” λένε ή σκέφτονται (ή, έστω, έχουν σκεφτεί κάποτε στο παρελθόν) όλοι. Αναφερόμενοι στους εαυτούς τους, κατά βάση, ή/και, πολλές φορές, σε άλλους. Κάποιοι καταφεύγουν σε μάγισσες, σε χαρτορίχτρες, σε καφετζούδες, σε πρόσωπα που (τάχα) “έχουν το χάρισμα”...

Και; ...

Τι θα άλλαζε αν ήξεραν; Τι θα άλλαζε αν ξέραμε; Θα αλλάζαμε, άραγε, τρόπο ζωής, τρόπο συμπεριφοράς, προτεραιότητες; Ας το κάνουν από τώρα! Ας το κάνουμε από τώρα!

Ας ζούμε, ας προσπαθούμε να ζούμε την κάθε μας ημέρα σαν να ταν π τελευταία μας μα και, ταυτόχρονα, σαν να επρόκειτο να ζήσουμε αιώνια...

[Διότι πού ξέρεις... μπορεί πράγματι να ζήσουμε αιώνια...]

Ανθρωπος. Ζωή. Ανθρώπινη ζωή. Με ημερομνία λήξεως. Άγνωστη μεν, απροσδιόριστη, αλλά πάντως βέβαιη. Πιο βέβαιη από ο,ιδήποτε άλλο!

Καλημέρα! Καλή μας ημέρα! Ναι, σήμερα είναι μια άλλη ημέρα. Διαφορετική, Κάθε ημέρα είναι διαφορετική, ξεχωριστή. Το ίδιο, όπως και π τελευταία μας...

Στέφανος Γ. Λουμάκης

Βλέπω γύρω μου (αλλά και στον καθρέφτη μου) βλάκες

Μ

ια από τις πιο συνηθισμένες λέξεις που χρησιμοποιούμε, ένας από τους συκνότερους χαρακτηρισμούς που αποδίδουμε στους άλλους ανθρώπους (και, βεβαίως, σπανίως σ' εμάς) είναι η λέξη “βλάκας” και τα συνώνυμά της: ανόποις, πλίθιος, κουτορνίθι, στόκος, βλαμμένος κλπ. κ.λπ.

[Μακράν, βεβαίως, η πιο συνήθης λέξη της ελληνικής γλώσσας, στις μέρες μας, που οποια μέχρις ενός σημείου μπορεί να θεωρηθεί και συνώνυμη, είναι μια λέξη που αρχίζει από “μαλά” και τελειώνει σε “κας”, από την οποία ο γράφων τηρεί τις δέουσες αποστάσεις...]

Ο προαναφερθείς χαρακτηρισμός, λοιπόν, αφορά (σχεδόν) πάντα τους άλλους και (σχεδόν) ποτέ τον ίδιο μας τον εαυτό. Κατ' ακρίβεια φοβούμαι πως ποτέ δεν θέτουμε καν το ερώτημα στους εαυτούς μας: “Μήπως, τελικά, δεν είμαι τόσο έξυπνος όσο θεωρώ αυτονότο ότι είμαι;”. Το θέμα είναι ότι αυτή μας η συμπεριφορά μας εξισώνει, εν τέλει, με τους βλάκες. Διότι [σε αυτό προφανώς συμφωνούμε όλοι] **ακόμα και οι βλάκες θεωρούν τους εαυτούς τους έξυπνους**, έτσι δεν είναι: ‘Ενας ανόποις δεν έχει αυτογνωσία, δεν ασχολείται καν με το θέμα “αυτογνωσία”...

Αν θέλουμε να είμαστε αντικειμενικοί, οφείλουμε να βάλουμε κριτήρια ως προς τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν την εξυπνάδα. Δεν είμαι σίγουρος ποια θα πρέπει να είναι αυτά τα κριτήρια [ως προς αυτό θα ήταν χρήσιμη η συμβολή όλων]. Επιτρέψτε μου να καταθέσω, απλώς, κάποιες σκέψεις:

Η ταχύτητα (σκέψης) είναι προφανώς σημαντική, αλλά όχι απόλυτο κριτήριο. Το βάθος της σκέψης (δηλαδή το να μην είναι “επιφανειακή” η σκέψη μας) επίσης. Η αναλυτική και η συνθετική σκέψη, αναμφίβολα! Η

συναγωγή συμπερασμάτων από (όσο το δυνατόν περισσότερες) εμπειρίες, το ίδιο. Ο συνδυασμός γνώσης και εμπειρίας. Το να θέτουμε συνεχώς ερωτήματα και να αμφισβητούμε τις “βεβαιότητές” μας! Να έχουμε συνεχώς ανοικτά τα μάτια και τα αυτιά μας, αλλά και, πολύ περισσότερο, να έχουμε “ανοικτό μυαλό”. Να είμαστε ταπεινόφρονες, ώστε να μπορούμε να αντλήσουμε την αλήθεια ακόμα και από τους ταπεινούς και καταφρονεμένους της ζωής και της κοινωνίας. Αντίστοιχα “να μην τρώμε κουτόχορτο” απ' αυτούς που οι πολλοί της σύγχρονης κοινωνίας μπορεί να θεωρούν “αυθεντίες”. Να μην περιορίζομαστε στην κλασσική μορφή της (διανοπικής) νοημοσύνης, αλλά να συνδυάζουμε (και να προσπαθούμε να αναπτύξουμε, σ' εμάς τους ίδιους αρχικά) και τις άλλες μορφές και εκφάνσεις της νοημοσύνης: συναισθηματική, κοινωνική κ.λπ.

Αυτές τις λίγες σκέψεις [για αρχή!] θέλοντας να μοιραστώ μαζί σας, ως εφαλτήριο περαιτέρω σκέψεων σας κι εύχομαι ενδόμουχα να μην υπάρξει κάποιος να σχολιάσει:

“Βλακείες!...”

Στέφανος Γ. Λουμάκης

Γνώση και Αγάπη

Του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη

Ηγνώση είναι δύναμις και η αγάπη σκοπός, όταν τα δύο αυτά συνοδοιπορούν, έχουμε ένα θαυμάσιο αποτέλεσμα. Κατά τον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή «επειδή η γνώση δημιουργεί αλαζονεία, ενώ η αγάπη οικοδομεί» (Ά' Κορ. 8,1), γι' αυτό προτρέπει «...σύζευξε την γνώση με την αγάπη, και θα γίνεις ταπεινόφρονας και πνευματικός οικοδόμος, οικοδομώντας έτσι πνευματικά και τον εαυτό σου, και όλους εκείνους που σε πλησιάζουν», (Φιλοκαλία ΕΠΕ 14, Μαξίμου του Ομολογητού, Θεσσαλονίκη 2006). Άναλογει ο Ιερός Πατέρας το θέμα με σαφήνεια: « Γι' αυτόν τον λόγο η αγάπη οικοδομεί, επειδή ούτε φθονεί, ούτε πικραίνει εκείνους που φθονούν, ούτε δημοσιεύει επιδεικτικά το φθονούμενο, ούτε θεωρεί τον εαυτό του, εκείνος πού αγαπά, ότι έφθασε στην τέλεια γνώση (Φιληππ.3,12), και εκείνα πού δεν γνωρίζει, τα ομολογεί, χωρίς να ντρέπεται. Έτσι λοιπόν κάνει τον νου ταπεινόφρονα, και τον προετοιμάζει να προκόψει πάντοτε στη γνώση».

Συμπληρώνει: « Είναι κατά κάποιον τρόπο φυσικό να ακολουθούν την γνώση η αλαζονεία και ο φθόνος, και μάλιστα στην αρχή της γνώσης. Η αλαζονεία εμφανίζεται μόνο εσωτερικά, ενώ ο φθόνος και εσωτερικά και εξωτερικά. Εσωτερικά εκδηλώνεται προς εκείνους πού έχουν γνώση, ενώ εξωτερικά από εκείνους πού έχουν γνώση».

Πως βοηθάει σε αυτά η αγάπη; Σημειώνει: Η αγάπη ανατρέπει και τα τρία που αναφέρθηκαν. Δηλαδή αφού αγαπά, δεν υπερηφανεύεται, οπότε ανατρέπει την αλαζονεία. Εσωτερικός φθόνος δεν υφίσταται γιατί ο έμπλεος αγάπης δεν ξιλεύει. Άλλα ούτε και εξωτερικός φθόνος υπάρχει, επειδή η καρδιά που αγαπά δείχνει προς όλους μακροθυμία και καλωσύνη (Ά' Κορ.13,4). Μόνο λοιπόν με την απόκτηση της αγάπης, η υπάρχουσα γνώση δεν γίνεται «δαιμονιώδης».

Είναι ολοφάνερα τα σημάδια του χαρίσματος της γνώσεως στερεούμένης όμως αγάπης. Ο άνθρωπος τότε στεναχωρεί τον διπλανό του, τρέφει μίσος και κακία για τον άλλον και είναι σαν με τα χέρια του να «κατακερτάει τα μάτια του με αγκάθια και τριβόλια».

Το ερώτημα πού τίθεται εύλογα τώρα είναι, πώς μπορεί να συνδυαστεί η γνώση με την αγάπη. Αναφέρουμε έναν «δρόμο» που μας παρέδωσε ο άγιος Μάξιμος: « Εάν ο Χριστός με την πίστη μας κατοικεί μέσα στις καρδιές μας (Θερεσ.3,17), όπως λέει ο απόστολος, και όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως είναι κρυμμένοι μέσα σ' αυτόν (Κολοσ.2,3), τότε όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως είναι κρυμμένοι μέσα στις καρδιές μας, και φανερώνονται στην καρδιά μας ανάλογα με την κάθαρση του καθενός που πραγματοποιείται με την εκτέλεση των εγτολών». Το είπε ξεκάθαρα ο Χριστός: «...μακάριοι είναι εκείνοι πού έχουν καθαρή την καρδιά, διότι αυτοί θα δουν τον Θεό» (Μτ.5,8).

Εν κατακλείδι, για την απόκτηση της γνώσης θέλει κόπο, για την απόκτηση της αγάπης όμως χρειάζεται αίμα. Είναι όντως δύναμις στον άνθρωπο η γνώση, αλλά χωρίς την αγάπη δεν είναι μόνο ανούσια και κενή, αλλά μπορεί να γίνει επικίνδυνη και καταστροφική.

Το Φως του Πολιτισμού

Hέννοια του πολιτισμού διερευνήθηκε από τον ιστορικό Lucien Febvre και αποδόθηκε ως η αρετή της διακριτικότητας, της ευγένειας. Η έννοια της λέξης πολιτισμός είναι πολυδιάστατη και προσαρμοσμένη μέσα στην ιστορία του ανθρώπου, της κοινωνίας. Έχει την ικανότητα να χαρακτηρίζει στον βαθμό που πρέπει τις ανάγκες εκφραστικότητας της κάθε εποχής προς το κάτι ανώτερο.

Η γέννηση του πολιτισμού προϊόλθε από την πληθώρα τεχνικών και πνευματικών επιτευγμάτων. Σε αυτό το γεγονός σημαντικό ρόλο διαδραμάτισε και η ίδια η αστικοποίηση των ανθρώπων. Παρατηρούμε λοιπόν, πως το πρώτο επίτευγμα πολιτισμού ήταν η καλλιέργεια του ανθρώπινου πολιτισμού με στόχο τους καλούς τρόπους διότι ο πολιτισμός μιας χώρας, μιας κοινότητας, ενός ανθρώπου οφείλει να στηρίζεται στο ήδος της ψυχής. Υστέρα μαζί με την ασφάλεια και την δυνατότητα ευκαιρίας να μην εργάζονται όλοι τόσο σκληρά απέδωσε στην δυνατότητα ανάπτυξης και δημιουργίας των τεχνών, των επιστημών αλλά και την καλλιέργεια παιδείας.

Στο σημείο που φτάσαμε και αφού γευτήκαμε το τι είναι πολιτισμός, ήρθε η στιγμή να αποδώσουμε έναν ορισμό. «Πολιτισμός» είναι το σύνολο των υλικών, πνευματικών, τεχνικών επιτευγμάτων που είναι αποτέλεσμα των δημιουργικών δυνάμεων και ικανοτήτων του ανθρώπου και που εκφράζεται ιστορικά στον τρόπο οργάνωσης και δράσης και στην δημιουργία υλικών και πνευματικών αξιών μιας κοινωνίας.

Εν κατακλείδι, οφείλουμε να τονίσουμε και να επισημάνουμε στον εαυτό μας πως «πολιτισμός» είναι η γέννηση / η δημιουργία / η πρόοδος / η εξέλιξη / η άνθηση / η κρίση / η παρακμή ακόμα και η καταστροφή. Γι' αυτό είναι χρέος μας να προστατεύουμε αυτό το αγαθό και να ερχόμαστε συχνά σε επαφή με όλα τα είδη πολιτισμού, όχι απαραίτητα μόνο με της δικιάς μας χώρας αλλά και με πολιτισμούς άλλων χωρών. Αυτό θα λειτουργήσει θετικά διότι μέσα από αυτή την διαδικασία μαθαίνουμε να σεβόμαστε τους εαυτούς μας, προστατεύουμε τον πολιτισμό μας αλλά σεβόμαστε και τους άλλους ανθρώπους που είναι διαφορετικοί από μας και έχουν διαφορετικό πολιτισμό, διαφορετικές αξίες και αντιλήψεις.

Βασιλική Ανθή Κουδουμά.
Εκπαιδευτικός Δημοτικής Εκπαίδευσης

Ένα Νέο Εκπαιδευτικό Ταξίδι Ξεκινά.....

Hμεγαλύτερον πρόκλησην για γονείς και εκπαιδευτικούς στο ξεκίνημα κάθε σχολικής χρονιάς και λίγο πριν είναι να πετυχαίνουν ώστε οι μαθητές να έχουν μια γλυκιά προσμονή για το νέο τους «ταξίδι», προσδοκώντας να γνωρίσουν και να ανακαλύψουν καινούρια πράγματα.

Σκοπός λοιπόν είναι να καλλιεργηθεί ο ενθουσιασμός στους μαθητές - ενθουσιασμός για το καινούριο και για την εξερεύνηση του άγνωστου. Για παράδειγμα, μια επίσκεψη σε έναν νέο τόπο, για τον οποίο υπάρχουν πληροφορίες στα βιβλία, είναι μια καλή ιδέα. Καλό είναι να μεταδίδεται ο ενθουσιασμός, η γνώση και οι πληροφορίες, δημιουργώντας πάντα το κατάλληλο θετικό κλίμα.

Η ενθάρρυνση διαδραματίζει επίσης σημαντικό ρόλο στο ταξίδι της μάθησης. Καλό είναι να μην φοβάται το παιδί να κάνει λάθος, καθώς αν συμβαίνει κάπι τέτοιο, τότε φοβάται και να μάθει και αποστασιοποιείται από τη διαδικασία. Το ζητούμενο είναι η μελέτη να ανοίγει δρόμους στη γνώση, τα παιδιά να αποκτήσουν τη χαρά της γνώσης και να μην περιμένουν την ώρα που θα ξεφορτωθούν τα βιβλία.

Τα παιδιά θα πρέπει να καίρονται σε κάθε βήμα της αλυσίδας της γνώσης, να «δουλεύουν» διότι απολαμβάνουν να δημιουργούν. Στο τέλος ότι κάνουν, θα το κάνουν με μεράκι καθώς η ίδια η στάση και συμπεριφορά τους θα παράγει τα κίνητρα.

Τέλος, ιδιαίτερη σημασία πρέπει να δοθεί στην χαρούμενη μάθηση. Καλό είναι οι εκπαιδευτικοί και οι γονείς να μοιράζονται με τα παιδιά εμπειρίες για κάπι καινούριο που έμαθαν πρόσφατα και πώς τους βοήθησε. Με αυτό τον τρόπο δίνεται η ευκαιρία να μοιραστούν τον ενθουσιασμό για το δώρο

της γνώσης και τη χαρά της μάθησης.

Φυσικά, η ώρα της μελέτης ή η εκπαιδευτική διαδικασία καλό είναι να συνοδεύεται με γλυκά λόγια και με επιβράβευση για την κάθε προσπάθεια. Η απλόχερη αναγνώριση για ό,τι πετυχαίνει ένα παιδί - από το να καθίσει στην καρέκλα μέχρι το να συγκεντρωθεί ή να κάνει όλες τις ασκήσεις κι ας μην έχει κάνει καλά γράμματα - αποτελεί «καύσιμο» για κάθε παιδί. Ο ενθουσιασμός των εμπλεκόμενων στην εκπαιδευτική διαδικασία αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση σίγουρα για κάθε παιδί.

Άννα Καλούδα

Η «παιδαγωγική διάσταση» της μάσκας

Tο σχολικό έτος 2020-2021 ξεκινά διαφορετικά από όλα τα προηγούμενα. Στο πλαίσιο της καταπολέμησης του ιού Covid-19, μεταξύ διαφόρων άλλων μέτρων, οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί υποχρεούνται να φορούν μάσκα κατά τη διδασκαλία. Ας δούμε μια σειρά παιδαγωγικών διαδικασιών που συνδέονται ποικιλοτρόπως με την υποχρεωτική χρονιμοποίηση της μάσκας και ας αναζητήσουμε διάφορες μορφές παιδαγωγικής αξιοποίησής της.

2. Η μάσκα ως μέσο έκφρασης της μοναδικότητας κάθε προσώπου & εργαλείο για το χωρισμό σε υποομάδες

Εφόσον η μάσκα καλύπτει το πρόσωπο που είναι μοναδικό, κάθε μάσκα θα ήταν σκόπιμο να είναι διαφορετική από τις άλλες. Οι μαθητές λοιπόν θα μπορούσαν οι ίδιοι να φροντίσουν να διαφοροποιήσουν τις μάσκες τους περισσότερο ή λιγότερο, με τον τρόπο που οι ίδιοι επιθυμούν.

Παράλληλα, κατά την εκπαιδευτική διαδικασία, συκνότατα προκύπτει η ανάγκη δημιουργίας υποομάδων στη σχολική τάξη, προκειμένου τα μέλη τους να συνεργαστούν για να παραχθεί ένα συλλογικό αποτέλεσμα, να επιτευχθεί κάποιος μαθησιακός στόχος. Η μάσκα θα μπορούσε σε αυτή την περίπτωση να προσφέρει ένα εξαιρετικό μέσο δημιουργίας σταθερών ή εναλλασσόμενων υποομάδων. Θα ήταν σκόπιμο μάλιστα να κληθούν οι ίδιοι οι μαθητές να αναζητήσουν τρόπους ομαδοποίησης με βάση τις μάσκες τους, οπότε θα προκύψουν πολλές δυνατότητες και ευκαιρίες καλλιέργειας της οπτικής αντίληψης και της παρατηρητικότητάς τους.

**Καλές εμπνεύσεις
σε μαθητές
& εκπαιδευτικούς!**

Ελένη Α. Ηλία
**1. Η μάσκα
ως στοιχείο ισότητας
& υπευθυνότητας**

Οι μαθητές από το Νηπιαγωγείο και έπειτα φορούν μάσκα στο σύνολό τους. Πρόκειται για διαδικασία η οποία εντάσσεται στο πλαίσιο της κοινωνικοποίησής τους. Υπενθυμίζεται δε ότι η κοινωνικοποίηση συνιστά έναν από τους βασικότερους αν όχι το βασικότερο εκπαιδευτικό στόχο της σχολικής φοίτησής τους. Καλύπτοντας το πρόσωπο με μάσκα, αποδεικνύουν ότι θεωρούν τους εαυτούς τους ίσους με τους γύρω τους και ότι αντιλαμβάνονται την ευθύνη τους απέναντι στην οικογένειά τους, τους φίλους τους και τον ευρύτερο κοινωνικό τους περίγυρο. Καθώς μάλιστα βρισκόμαστε σε συνθήκες πανδημίας, η χρήση της μάσκας έχει οικουμενικό χαρακτήρα. Κατά συνέπεια, οι μαθητές φορώντας τη μάσκα, συμβάλλουν στον κοινό πανανθρώπινο αγώνα επιβίωσης.

3. Η συμβολή της μάσκας στην καλλιέργεια της φαντασίας

Η μάσκα μου ή η μάσκα του συμμαθητή μου θα αποτελέσει το ερέθισμα για την παραγωγή ενός κειμένου δημιουργικής γραφής, όπως αντίστοιχα ερεθίσματα αποτελούν μια ζωγραφιά, ένα λογοτεχνικό κείμενο κ.ο.κ.

Επιπλέον η μάσκα που φορά κάθε μαθητής, θα αποτελέσει ενδεχομένως επιπλέον παράγοντα για την επιλογή κάποιου ρόλου στο πλαίσιο μιας δραματοποίησης ή θα διανθίσει και θα προσανατολίσει

τον φέροντα σε σχέση με το ρόλο αυτό. Ο διάλογος μεταξύ μασκών θα είχε τεράστιο ενδιαφέρον, καθώς πρόκειται ουσιαστικά για διάλογο των συμμαθητών που τις φορούν, οι οποίοι μπορούν να εκφράσουν προσωπικά τους χαρακτηριστικά και βιώματα, πιο απελευθερωμένοι και χαλαροί. Αφήνοντας τις μάσκες να «επικοινωνήσουν» μεταξύ τους, είναι σαν να εκφραζόμαστε υποδυόμενοι συγκεκριμένους λογοτεχνικούς ήρωες με τους οποίους ταυτιζόμαστε.

Το κυριότερο όμως που η μάσκα μπορεί να προσφέρει στις εμψυχωτικές, εκπαιδευτικές δραστηριότητες, είναι η χρονιμοποίηση της σχετικά με την έκφραση του «μαγικού» στοιχείου. Για παράδειγμα, φορώ τη μάσκα της κυρίας Φαντασίας, οπότε μπορώ να εμπνευστώ θαυμάσια για να παράγω ένα πιο ευφάνταστο αφηγηματικό κείμενο.

Επίσης, όταν φορώ τη μάσκα μου, είμαι «βυθισμένος» στον ωκεανό της Φαντασίας, όπου βιώνω πρωτόγνωρες, διασκεδαστικές εμπειρίες. Εναλλακτικά η μάσκα συνιστά το «μαγικό» εισιτήριο, για να εισέλθω στον κόσμο μιας λογοτεχνικής ιστορίας. Επιπλέον, εκφέροντας διάφορες φράσεις ή στίχους, φορώντας τη μάσκα, οι λέξεις αυτές μετατρέπονται σε «μαγικές», οπότε έχουν τη δύναμη να διαφοροποιήσουν ή και να ανατρέψουν πλήρως το τέλος μιας ήδη γνωστής αφηγηματικής πλοκής.

Αφιέρωμα στον Καραγάτσο, για τα 60 χρόνια από το Θάνατό του

(14 Σεπτεμβρίου 1960).

Ελένη Α. Ηλία

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «Η ΜΕΓΑΛΗ ΧΙΜΑΙΡΑ»

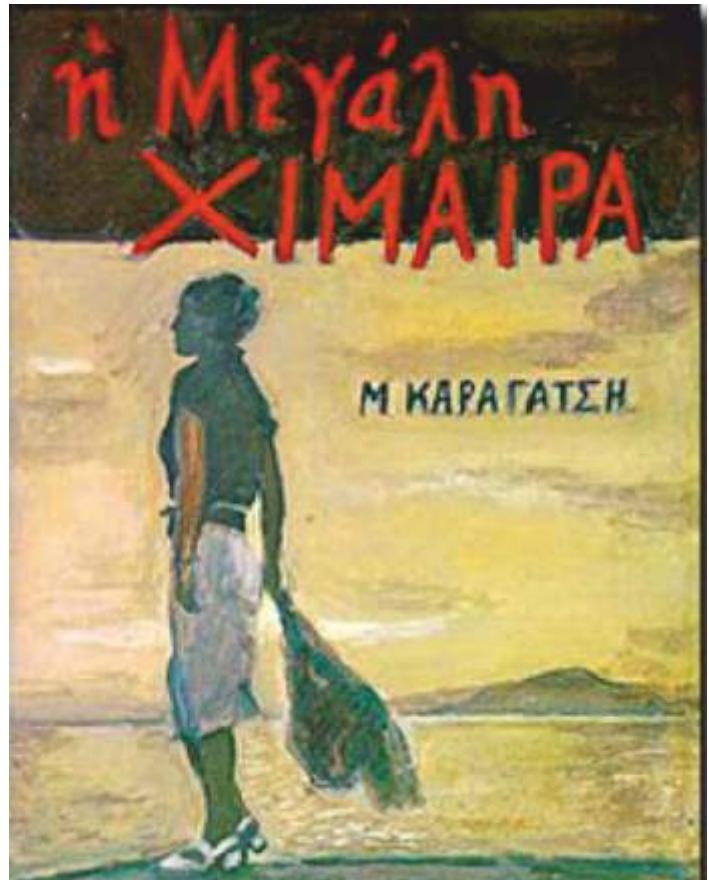
Hαναδιαβάζοντας πρόσφατα το μυθιστόρημα του Καραγάτσο «Η Μεγάλη Χίμαιρα», με εντυπωσίασε το γεγονός ότι το ενδιαφέρον μου κορυφωνόταν διαρκώς έως την τελευταία φράση, αν και πρόκειται για έργο που κυκλοφόρησε περίπου εξήντα πέντε χρόνια πριν. Αναζήτησα λοιπόν τα αφηγηματικά στοιχεία, τους συγγραφικούς κειρισμούς που προσφέρουν διαχρονικά στον αναγνώστη τη δυνατότητα της εμπλοκής.

Ο αφηγητής του κειμένου, καθώς δεν συμπίπτει με κάποιο λογοτεχνικό ήρωα, χρησιμοποιεί το τρίτο ενικό πρόσωπο, για να αναφερθεί στα γεγονότα αλλά και στον ψυχισμό των προσώπων που τα βιώνουν ή τα προκαλούν. Κατά συνέπεια, θα μπορούσαμε να τον ορίσουμε ως αφηγητή-«παντογνώστη»¹, οπότε η αξιοπιστία του και η ορθότητα της κρίσης του θεωρούνται δεδομένα, με αποτέλεσμα η δική του άποψη και θέση για τους διάφορους ήρωες να συνιστά τον βασικότερο παράγοντα διαμόρφωσης της αναγνωστικής στάσης απέναντί τους.

Συγκεκριμένα, για να επικεντρωθούμε αρχικά στο βασικό αφηγηματικό πρόσωπο, τη Μαρίνα, την πρωτοεμφανίζει να αναπολεί την περασμένη ζωή της και ειδικότερα τα παιδικά της χρόνια, ενώ ταξιδεύει με το σύζυγό της για πρώτη φορά προς τον τόπο καταγωγής του, την Ελλάδα. Παρακολουθώντας τον εσωτερικό αγώνα της να απελευθερώθει από τη ντροπή για τις επιλογές της μπτέρας της, να βρει διέξοδο στη γνώση, να ξεπεράσει την αποστροφή της στον έρωτα κ.ο.κ., αισθανόμαστε συμπάθεια για κείνην, συμμεριζόμαστε τις επιθυμίες της².

Οι εξελίξεις από τον έγγαμο βίο της, ανάμεσα στις οποίες και η γέννηση του παιδιού της, αποδίδονται επίσης μέσα από την αναπόλοσή της με αφορμή την πρώτη λευκή τρίχα της. Επιπλέον, η αφήγηση εστιάζεται στο δίλημμά της όταν αφού έχει κάσει την κόρη της από δική της αβλεψία, αντιλαμβάνεται ότι κυοφορεί τον καρπό της παράνομης σχέσης της με τον κουνιάδο της, ο οποίος έχει ήδη αυτοκτονήσει.

Με τον ίδιο τρόπο ο αναγνώστης εισέρχεται στον εσωτερικό κόσμο του Μνά, όπου συγκρούονται οι ερωτική επιθυμία του για τη Μαρίνα, ο οργή του για τις ευθύνες της σχετικά με την ασθένεια της ανιψιάς του, οι τύψεις του για το θάνατο της μικρής κατά τη διάρκεια της ερωτικής επαφής του με τη γυναίκα, ο οδύνη του για την ανακάλυψη από τη μπτέρα του της αλήθειας. Ο αναγνώστης επίσης έχει τη δυνατότητα να γνωρίζει σκέψεις και συναισθήματα της ηλικιωμένης πεθεράς της πρωίδας, όπως τις αμφιβολίες και τις επιφυλάξεις της για τη Μαρίνα, που προκύπτουν από την πλήρη άγνοιά της για το παρελθόν της, τους φόβους της ότι μπορεί να συνάψει ερωτικό δεσμό με το μικρότερο γιο της Μνά, το προαίσθημά της για την

τραγική έκβαση της ασθένειας της εγγονής της.

Ένα επιπλέον στοιχείο που χαρακτηρίζει την ανάγνωση του έργου είναι η συνεχής εναλλαγή της οπικής μας³. Η αυξημένη αντιληπτική μας δραστηριότητα, καθώς προβαίνουμε στο συνδυασμό των δεδομένων που αντλούμε από τις διαφορετικές θεωρήσεις των εμπλεκομένων προσώπων, έχει ως συνέπεια τη μεγιστοποίηση της αίσθησης εμπλοκής μας και συνακόλουθα της αναγνωστικής απόλαυσης. Μια τέτοια περίπτωση συνιστά η παρουσίαση της ασθένειας της μικρής Άννας.

Αναλυτικότερα, αρχικά παρακολουθούμε το κοριτσάκι να φτάνει στο σπίτι τη νύχτα ενθουσιασμένο μετά από διασκέδαση. Αναζητά τη μπτέρα του στο δωμάτιό της και περιμένοντάς την αποκοινώνεται. Έπειτα εμφανίζεται η Μαρίνα να συναντά την κόρη της να επιστρέφει από το παιδικό πάρτυ ενώ εκείνη απομακρύνεται από το σπίτι, κατευθυνόμενη προς την πόλη. Προσπαθεί απεγγνωσμένα αλλά μάταια να σταματήσει το αυτοκίνητο που μεταφέρει τη μικρή, οπότε το ακολουθεί πεζή, για να φτάσει τελικά σπίτι τα ξημερώματα. Στη συνέχεια παρουσιάζεται η πεθερά της πρωίδας εξοργισμένη να αναφέρει στο γιο της το Μνά ότι το πρωί που την ξύπνησε η νύφη της για να ζητήσει τη βοήθειά της για το παιδί που είχε αρρωστήσει, μπαίνοντας στο δωμάτιο αντιλήφθηκε ότι εκείνη δεν είχε χρησιμοποιήσει

¹ W. C. Booth, *The Rhetoric of Fiction*, Penguin Books, σσ. 4, 6, 282-284.

² Ο. π., σσ. 243-246.

³ W. Iser, *The Implied Reader*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore and London, σ. 75.

καθόλου το κρεβάτι της, συνεπώς θα απουσίαζε ολόκληρη τη νύχτα.

Η αναγνωστική δραστηριότητα στο συγκεκριμένο έργο του Καραγάτση περιλαμβάνει επίσης τη συνεχή ανάπτυξη προσδοκιών για τις αφηγηματικές εξελίξεις⁴. Η ερωτική σχέση ανάμεσα στη Μαρίνα και το Μνά, η αυτοκτονία τόσο της πρώτης όσο και του δεύτερου, ο θάνατος της Άννας είναι γεγονότα τα οποία ο αναγνώστης αναμένει, καθώς στο έργο παρέχεται πλήθος σκετικών ενδείξεων. Η επαλήθευση ωστόσο των αναγνωστικών προσδοκιών διαρκώς αναβάλλεται, ενώ μετά από την κάθε προσωρινή ματαίωσή τους, αυτές ενισχύονται πολύ περισσότερο, με αποτέλεσμα ο αναγνώστης να παραμένει διαρκώς σε εγρήγορση.

Η πιθανότητα για ερωτικό δεσμό των δύο νέων διαφαίνεται από τις πρώτες κιόλας συναντίσεις τους αφενός από τον υποσυνείδητο πόθο της Μαρίνας, όπως εκφράζεται μέσα από ένα όραμα και αφετέρου από την κακυποψία της πεθεράς της απέναντι της. Όταν η Μαρίνα επισκέπτεται για πρώτη φορά την Αθήνα, όπου κατοικεί ο Μνάς, κωρίς να συνοδεύεται από το σύζυγό της, η συγκεκριμένη προσδοκία μας δεν επαληθεύεται.

Αργότερα η ηρωίδα υποθέτει ότι ο κουνιάδος της παραμένει στη Σύρο αν και είχε προγραμματίσει να φύγει πολύ νωρίτερα, επειδή ενδιαφέρεται ερωτικά για κάποια κοπέλα εκεί. Ο ίδιος ωστόσο σε σκετική συζήτηση την διαβεβαιώνει ότι δεν είναι ερωτευμένος με τη συγκεκριμένη νέα, στοιχείο που αντιτίθεται σε όσα γνωρίζει στενός του φίλος. Τα παραπάνω οδηγούν τον αναγνώστη στο συμπέρασμα ότι ο Μνάς παραμένει στο νησί για τη Μαρίνα, οπότε φροντίζει συστηματικά να μην το αντιληφθεί ο περίγυρός του.

Στη συνέχεια ο αινιγματικός και ταυτόχρονα εχθρικός τόνος με τον οποίο η πεθερά της ηρωίδας αναφέρεται απευθυνόμενη σε κείνην στην αλληλογραφία που έχει με το Μνά αλλά και ο εκνευρισμός της που η νύφη της δεν παγιδεύεται, εκφράζοντας για τον αναγνώστη την αλάθητη μπτρική διαίσθηση, συνιστούν μια ακόμη ισχυρή ενδειξη για την αμοιβαία έλξη των δύο τραγικότερων προσώπων του έργου. Η επαλήθευση των σκετικών προσδοκιών συμπίπτει με αυτήν για το θάνατο της μικρής Άννας, ο οποίος συμβαίνει όχι κατά το διάστημα που όλοι, ειδικοί, οικογένεια και ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον, τον αναμένουν αλλά όταν θεωρείται πως το κοριτσάκι έχει ξεπεράσει τον κίνδυνο.

Στα χαρακτηριστικά του κειμένου συμπεριλαμβάνονται οι αντιθέσεις⁵, όπως αυτές που επισημαίνονται ανάμεσα σε πρόσωπα, για παράδειγμα, Μαρίνα-πεθερά. Επίσης εμφανίζονται αντιθέσεις σε αφηγηματικές επιλογές, όπως λόγου χάριν, οι ρεαλιστικοί διάλογοι και οι ειδυλλιακές φυσικές περιγραφές. Τέλος οι αντιθέσεις αναφέρονται σε γεγονότα, για παράδειγμα, την ένοιαστη, απολαυστική βραδιά της Μαρίνας και του συζύγου της ακολουθεί η είδηση της οικονομικής τους καταστροφής. Αντίστοιχα, την ανέλπιστη οικονομική ανόρθωση της οικογένειας ακολουθεί ο αιφνίδιος θάνατος τριών μελών της.

Ως προς τους λοιπούς αφηγηματικούς κειρισμούς του συγγραφέα, ας εστιάσουμε ενδεικτικά στο επεισόδιο όπου ο Μνάς μετά την κηδεία της μικρής ανιψιάς του, σε σύντομο διάλογο με τη μπτέρα του στο χώρο του νεκροταφείου, της υπόσχεται ότι θα κάνει αυτό που ξέρει ότι επιθυμεί ο νεκρός πατέρας του. Καθώς αποκαιρετά την πλικιωμένη γυναίκα,

συμφωνούν ότι δεν θα ξανασυναντηθούν. Παρά την αιρετισία των λόγων τους⁶ ο αναγνώστης είναι βέβαιος ότι ο Μνάς έχει αποφασίσει να σκοτωθεί. Η πράξη της αυτοκτονίας αποδίδεται μέσα από την εσωτερική εστίαση του αναγνώστη στον ίδιο τον ήρωα, καθώς απομακρύνεται με το πλοίο από τη Σύρο: «΄Εσκυψε γεμάτος λαχτάρα προς το όραμα άπλωσε τα χέρια του στους ίσκιους που τον καλούσαν...»

Η επίδραση που είχε στον ψυχισμό της Μαρίνας ο θάνατος της κόρης της προκύπτει αφενός από την αφηγηματική επισήμανση ότι περνούσε τις νύχτες της, κρατώντας ένα συγκεκριμένο βιβλίο χωρίς να διαβάζει. Αφετέρου από την εμπλοκή της φύσης, καθώς τα αιστέρια εμφανίζονται να συνομιλούν μεταξύ τους, εκφράζοντας την απορία ποιο είναι αυτό το βιβλίο. Τελικά διαπιστώνουν πως πρόκειται για τη Μήδεια του Ευριπίδη, για την οποία τονίζουν ότι σκότωσε η ίδια τα παιδιά της από έρωτα. Η παραπάνω διακειμενική αναφορά⁷ ενισχύει την τραγικότητα της πρωιάδας του Καραγάτση.

Και στην περίπτωση της Μαρίνας η αυτοκτονία της υποδηλώνεται⁸, όπως ακριβώς συμβαίνει αντίστοιχα και με το Μνά. Συγκεκριμένα, η έκκληση που απευθύνεται στο σύζυγό της ο οποίος πλησιάζει με το σκάφος του στην προκυμαία όπου τον περιμένει: «Σώσε με!», ακολουθείται από την περιγραφή των διαφόρων πλασμάτων της θάλασσας, που συνιστά και το τέλος του έργου: Τα κεφαλόπουλα σκόρπισαν τρομαγμένα... Τρύπωσαν οι γωβιοί μες στα θαλάμια τους. Η πέρκα έκανε σαν τρελή. Μονάχα ο κάβουρας κατέβηκε απ' το βράχο του αργοπερπατώντας σαν να μη γίνηκε τίποτα. Και με δαγκάνες ανοιχτές στραβοδρόμησε προς την καινούρια του τροφή.

Όπως προκύπτει, ο Καραγάτσης χρησιμοποιώντας με δεξιοτεχνία πλήθος αφηγηματικών τεχνικών, κατορθώνει να δραστηριοποιεί αδιάκοπα τους αναγνώστες του, με αποτέλεσμα την εμπλοκή στη ζωή των λογοτεχνικών του ηρώων και κατ' επέκταση την αισθητική μας απόλαυση.

⁴ Ό. π., σ.37 . Επίσης M. Riffaterre, «Describing Poetic Structures», στο Reader-Response Criticism, επμ. J. P. Tompkins, The Johns Hopkins University Press, 1988, σσ. 38-39.

⁵ W. Iser, δ. π., σσ. 48-49. Επίσης Τέλλου Άγρα, Κριτικά. Μορφές και κείμενα της πεζογραφίας, τ. 3^{ος}, επμ. Κ. Στεργιόπουλος, εκδ. Ερμής, Αθήνα 1981, σ. 35.

⁶ W. Iser, The Act of Reading, A Theory of Aesthetic Response, The Johns Hopkins University Press, Baltimore and London, 1991, σ. 85.

⁷ Ζωής Σαμαρά, Προοπτικές του Κειμένου, εκδ. Κώδικας, Θεσσαλονίκη, σσ. 22, 23, 24, 42.

⁸ W. Iser, The Implied Reader, δ. π., σ. 31.

Τα νέα του Ποδηλατικού Συλλόγου Μάνδρας "West Coast"

Σε ακόμα ένα αγώνα ορεινής ποδηλασίας βρέθηκε η ομάδα μας την **Κυριακή 27 Σεπτεμβρίου** στην όμορφη **Κάτω Τιθορέα**. Ένας αρκετά απαιτητικός αγώνας 42 km που διοργάνωσε ο ποδηλατικός σύλλογος ΣΥ.ΦΑ.ΓΕ.

Στην κατηγορία Ανδρών Βεργόπολος Ευάγγελος και Παπαναστασίου Αναστάσιος συνέχισαν το καλό σερί της εβδομάδας κατακτώντας την 4η και 6η θέση αντίστοιχα ενώ ελάχιστα πίσω στην 7η θέση τερμάτισε ο Ντάρδας Ηρακλής.

Στην κατηγορία μάστερ η δικαίωση επιπέλους ήρθε για τον αθλητή μας Μανωλά Κώστα κατακτώντας την πρώτη θέση και ο φανερά ανεβασμένο Κιτσαντά Κώστα την 2η θέση.

Στις γυναίκες η πρωταθλήτρια μας Αλεξάνδρα Αδάμι παρόλο που βρισκόταν από την αρχή μπροστά, ένα σκασμένο ελαστικό της στέρησε ακόμα μία νίκη κατακτώντας έτσι την 2η θέση.

Ο μεγάλος άτυχος του αγώνα ήταν ο Αδάμης Αθανάσιος όπου από ένα λάθος της διοργάνωσης βγήκε εκτός διαδρομής και έτσι δεν κατάφερε να ολοκληρώσει τον αγώνα.

Ευχαριστούμε για ακόμα μία φορά τους χορηγούς μας, για την πολύτιμη υποστήριξη τους.

Molossos - Workwear & More

Φαρμακείο Χατζόπουλος Γεώργιος
φυσικοθεραπείες Kostas KiKitsantas

Πρώτο μάθημα για τους μικρούς μας αθλητές το Σάββατο 26 Σεπτεμβρίου με το νέο τμήμα της ακαδημίας μας για παιδιά έως 7 ετών. Το πρόγραμμα είχε μικρές ασκήσεις ισορροπίας και παιχνίδι, μέσω του οποίου τα παιδιά μαθαίνουν να αποκτούν τον πλήρη έλεγχο του ποδηλάτου τους. Η προπονήτριά μας και Ειρήνη Μούκα και οι υπεύθυνοι των ακαδημιών μας Αναστάσιος Παπαναστασίου και Ανάργυρος Μουλακιώτης βρίσκονται στην διάθεσή σας για τυχόν απορίες και περαιτέρω λεπτομέρειες.

Με τον καλύτερο τρόπο άρχισε η σχολική χρονιά για μικρούς και μεγάλους. Την Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου η ομάδα μας συμμετείχε σε διασυλλογικό αγώνα που διοργάνωσε ο ποδηλατικός σύλλογος Σ.Υ.Φ.Α.Γ.Ε στην γνωστή για όλους μας διαδρομή στον Γέρακα.

Στην κατηγορία των Μίνι Μικρά, ο Κιτσαντάς Ιάσων κατέκτησε την 6η θέση και ο Σκαρπίδης Μάριος την 10η.

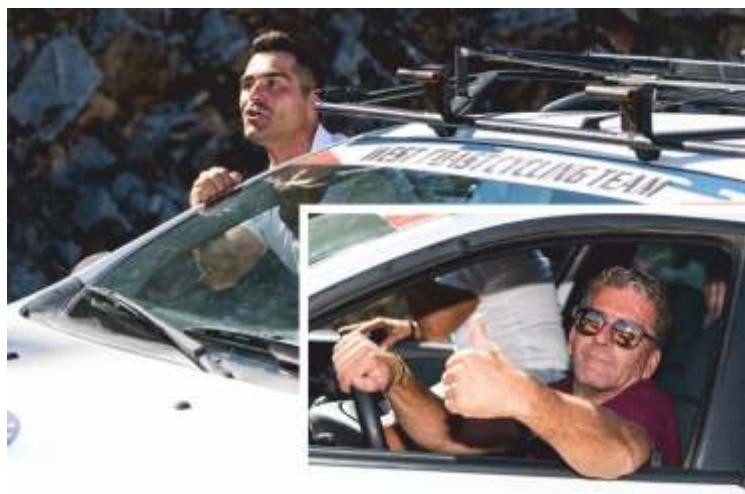
Στα Μίνι Μεγάλα, ο Αδάμ Κωνσταντίνος κατέλαβε την 6η θέση, ενώ στα κορίτσια η Κωνσταντίνα Παγώνη δεν άφησε περιθώρια διεκδίκησης για την πρώτη θέση.

Στους μεγάλους, στην κατηγορία Ανδρών ο Βεργόπουλος Ευάγγελος και ο Παπαναστασίου Αναστάσιος κατέκτησαν την 4η και 5η αντίστοιχα.

Τέλος, στην κατηγορία Μάστερ ο Κωνσταντίνος Μανωλάς κατέκτησε την 5η θέση και ο Αναστάσιος Παγώνης την 12η.

Mεία εξαιρετική προσπάθεια η αθλήτριά μας Αλεξάνδρα Αδάμι κατέκτησε την **8η θέση** στην κατηγορία γυναικών κι έτσι έκλεισε για εμάς το **Πανελλήνιο Πρωτάθλημα Δρόμου** που διεξήχθη το **Σάββατο 5 Σεπτεμβρίου** στην όμορφη και φιλόξενη **Άρτα**. Η πρωταθλήτριά μας στάθηκε επάνω απέναντι σε πολύ έμπειρες και καταξιωμένες αθλήτριες της ποδηλασίας δρόμου, αποκτώντας ακόμα περισσότερες εμπειρίες και δίνοντας πολλές υποσχέσεις για το μέλλον. Την ομάδα συνόδεψε ο Σκόρδας Ιωάννης και ο πατέρας της Αλεξάνδρας.

Aκόμα μία εξαιρετική για την ομάδα μας εμφάνιση, σε Πανελλήνιους, Διεθνείς και διασυλλογικούς αγώνες που πραγματοποιήθηκαν το **Σάββατο 18 και Κυριακή 19 Ιουλίου** στις πανέμορφες **Καρυές Λακωνίας**.

Το **Πανελλήνιο Μάραθον** ήταν το **3ο** σε σειρά **Πανελλήνιο** που διεξήχθη μετά την επανεκκίνηση των αγώνων λόγο του κορονοϊού.

Η ομάδα μας συμμετείχε με **9 αθλητές**, **5** στην κατηγορία ανδρών και **4** στην ενιαία κατηγορία μάστερ.

Ο **Νίκος Μαραγκός** πλέον έμπειρος και στις μεγάλες αποστάσεις, κατάφερε να κατακτήσει την **6η θέση** και στην συνέχεια να ακολουθήσουν ο **Παπανικολάου Δημήτρης 14ος**, **Βεργόπουλος Ευάγγελος 16ος**, **Παπαναστασίου Αναστάσιος 18ος** ενώ ο **Σκόρδας Ιωάννης**, **Κιτσαντάς Κωνσταντίνος** και **Παγώνης Αναστάσιος** δεν κατάφεραν να ολοκληρώσουν ταν αγώνα.

Στην κατηγορία μάστερ ο **Κωνσταντίνος Καραβούλιας** δεν στάθηκε τόσο τυχερός μιας και ένα σκασμένο ελαστικό του στέρησε την θέση στο βάθρο, αφήνοντας τον στην **7η θέση** και ο **Κωνσταντίνος Μανωλάς** στην **9η θέση**.

Την **Κυριακή 19 Ιουλίου** το πρόγραμμα συνέχισε με ακόμα έναν διεθνή αγώνα, όπου οι πρωταθλητές μας **Νίκος Μαραγκός & Αλεξάνδρα Αδάμι** έδωσαν τον καλύτερο τους εαυτό, ανάμεσα σε επαγγελματίες αθλητές και Εθνικές ομάδες.

Ο Νίκος κατάφερε να κατακτήσει την **9η θέση** ενώ η Αλεξάνδρα την **4η**.

Τέλος στο διασυλλογικό αγώνα η ακαδημία μας διέπρεψε για ακόμα μία φορά με τον **Σκαρπίδη Μάριο** να κατακτά την **3η θέση** στα **Μίνι Μικρά**, την **Κωνσταντίνα Παγών** στη **2η θέση** στα **Μίνι Μεγάλα** και να ακολουθήσουν οι **Κωνσταντίνος Αδάμι 11ος** στα **Μίνι Μεγάλα**, **Αδάμι Αθανάσιος 8ος** στην κατηγορία **Παίδων** και στους **έφηβους** ο **Γεραλής Σπυρίδων 16ος**.

Την ομάδα συνόδεψαν οι υπεύθυνοι των ακαδημιών **Αναργυρος Μουλκιωτης & Τάσος Παπαναστασίου**, όπως φυσικά και η προπονήτριά μας, **Ειρήνη Μούκα**.

“Γίνε και ΕΣΥ “Πολίτης του Κόσμου!”

Eδώ και δεκαετίες, χιλιάδες νέες και νέοι έχουν γίνει εθελοντές, ταξιδεύοντας για να αφήσουν ένα κομμάτι του εαυτού τους σε χώρες, πόλεις, σε χωριά που είχαν ανάγκη για ένα χέρι βοηθείας. Ένας από του σημαντικότερους φορείς που μας δίνει την ευκαιρία να προσφέρουμε το προσωπικό μας έργο προς τους συνανθρώπους μας είναι ο Σύλλογος Εθελοντών Πολιτικής Προστασίας της Μάνδρας Ειδυλλίας - «ΠΑΤΕΡΑΣ».

Αρχικά, απότερος σκοπός του Συλλόγου είναι η πρόληψη, η διαχείριση φυσικών καταστροφών, σεισμών, πλημμύρων, κιονοστιβάδων, ακόμα και ανθρωπογενών καταστροφών όπως πυρκαγιών και μαζικών ατυχημάτων. Ο Σύλλογος επίσης παρέχει βοήθεια στο κοινωνικό σύνολο με την μορφή ανθρωπιστικών αποστολών, προσφέρει πρώτες βοήθειες και προλαμβάνει τους κινδύνους που ενδεχομένως μπορούν να προκύψουν.

Μια από τις αξιοσημείωτες δράσεις του Συλλόγου έλαβε χώρα στο Βασιλικό Ευβοίας στις 14 Αυγούστου και στις 5 Σεπτεμβρίου 2020, όπου προσφέρθηκε υλική βοήθεια στους πλημμυρο-

παθείς. Άρωγοι σε αυτοί την προσπάθεια ήταν φυσικά όλοι οι πολίτες που συνεισέφεραν υλική βοήθεια, τους οποίους και ο Σύλλογος ευχαριστεί θερμά.

Η κατάσταση που επικρατούσε στο Βασιλικό Ευβοίας θύμιζε τις δραματικές εικόνες που είχαμε βιώσει και εμείς στην Μάνδρα το 2017. Αν κάποιος κοίταζε τα πρόσωπα αυτών των ανθρώπων θα παρατηρούσε τον φόρβο, την θλίψη, την αγωνία καθώς και την απόγυνωση για το τώρα αλλά και για το αύριο. Γι' αυτό και ο Σύλλογος άδραξε την ευκαιρία να δώσει μιά απλή - αλλά σημαντική - βοήθεια, ώστε να καταφέρουν ξανά να πάρουν δύναμη να σταθούν στα δικά τους πόδια, όσο το δυνατόν πιο σύντομα.

Κλείνοντας, αυτό που οφείλουμε να κρατήσουμε είναι πως για να γίνει κανείς εθελοντής χρειάζεται να διαθέτει δύναμη, ζήλο, αγάπη και διάθεση. Μέσα από την συνεισφορά για το κοινό καλό ο καθένας από εμάς μαθαίνει ποιες είναι οι προσωπικές του δυνατότητες και φυσικά μπορεί να μεταμορφωθεί σε έναν πολίτη με συνέιδηση και σεβασμό απέναντι στον συνάνθρωπο.

